

ROZHODNUTIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky - Odvolací disciplinárny senát zložený z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a členov senátu JUDr. Miroslava Bobáka, JUDr. Borisa Gerberyho, JUDr. Ivety Gildeinovej a JUDr. Jozefa Kolcuna, v disciplinárnej veci vedenej **proti JUDr. J. B.**, sudcovi Krajského súdu v B., zastúpeného advokátkou E. K. so sídlom v B., o odvolaní JUDr. J. B. proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky - disciplinárneho súdu zo 14. decembra 2011, sp. zn. 2 Ds 11/2009, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 131 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, odvolanie JUDr. J. B. proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky – disciplinárneho súdu zo 14. decembra 2011, sp. zn. 2 Ds 11/2009, **z a m i e t a**.

O d ô v o d n e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky - prvostupňový disciplinárny súd rozhodnutím zo 14. decembra 2011, sp. zn. 2 Ds 11/2009 ,v disciplinárnej veci vedenej proti JUDr. J. B., sudcovi Krajského súdu v B. podľa § 129 ods. 6 z dôvodov uvedených v § 124 písm. a/ zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon“), v znení neskorších predpisov ***zastavil disciplinárne konanie proti***

menovanému sudcovi za závažné disciplinárne previnenie podľa § 116 ods. 2 písm. g/ zákona, ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že

1. po tom, čo 30. januára 2007 sa stal zákonným sudcom a predsedom senátu v prvostupňovej trestnej veci vedenej na Krajskom súde v B. pod sp. zn. 1T 25/1999 obvineného V. K. a spol., ku dňu podania disciplinárneho návrhu vec nevytýčil na hlavné pojednávanie, ani neurobil žiadne rozhodnutie uvedené v ustanovení § 244 Tr. por., čím spôsobil priet'ah viac ako 33 mesiacov, hoci vzhľadom na zaťaženosť v senáte v prvostupňovej i odvolacej agende, tak mohol urobiť,
2. po tom, čo 30. januára 2007 sa stal zákonným sudcom a predsedom senátu v prvostupňovej trestnej veci vedenej na Krajskom súde v B. pod sp. zn. 5T 2/2004 obvineného G. L. a spol., vo veci nekonal, čím spôsobil 22-mesačný priet'ah a až 2. decembra 2008 vec postúpil na prejednanie a rozhodnutie Okresnému súdu v Komárne, pričom okresný súd vyslovil nepríslušnosť a vec bola vrátená krajskému súdu dňa 2. októbra 2009, aby vo veci znovu konal a rozhodol, hoci vzhľadom na zaťaženosť v senáte v prvostupňovej i odvolacej agende tak mohol urobiť,
3. po tom, čo mu bola pridelená vec 5To 4/2009 obvineného Ľ. L., odo dňa 7. januára 2009 do 2. novembra 2009 vec nevytýčil ani nevybavil iným spôsobom, čím spôsobil 10-mesačný priet'ah, pričom vec vytýčil až 3. novembra 2009 na deň 10. novembra 2009, hoci vzhľadom na zaťaženosť v senáte v prvostupňovej i odvolacej agende tak mohol urobiť,
4. po tom, čo mu bola pridelená vec 5To 12/2009 JUDr. P. Č. dňa 14. januára 2009, do 13. novembra 2009 vec nevytýčil ani nevybavil iným spôsobom, čím spôsobil viac ako 9-mesačný priet'ah a vec bola vytýčená dňa 4. novembra 2009 na deň 10. novembra 2009, hoci vzhľadom na zaťaženosť v senáte v prvostupňovej i odvolacej agende tak mohol urobiť,

pretože návrh na začatie disciplinárneho konania bol vzatý späť.

Proti tomuto rozhodnutiu podal v zákonnej lehote odvolanie JUDr. J. B., domáhajúca sa, aby odvolací disciplinárny senát napadnuté rozhodnutie zrušil a sám vo veci rozhodol tak, že ho v celom rozsahu oslobodí.

Menovaný sudca poukazoval na skutočnosť, že v jeho disciplinárnej veci rozhodol odvolací disciplinárny súd dňa 31. októbra 2011 pod č. k. 2 Dso 3/2011 tak, že zrušil

rozhodnutie prvostupňového disciplinárneho súdu a vec mu vrátil na nové prejednanie a rozhodnutie. Dôvodom bolo, že skutkové zistenia prvostupňového disciplinárneho súdu boli neúplné a nesprávne a právne závery nesprávne a predčasné. Poukazoval na to, že odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho disciplinárneho súdu, ktorým bolo zrušené rozhodnutie prvostupňového disciplinárneho súdu, obsahuje viaceré zásadné právne názory, z ktorých je podľa názoru disciplinárne stíhaného sudcu podstatným nasledovný právny názor: *„Z uvedeného podľa názoru odvolacieho disciplinárneho súdu vyplýva, že vo veciach špecifikovaných v návrhu na disciplinárne konanie došlo k prietahom, avšak z vykonaného dokazovania nebolo preukázané, že by u sudcu JUDr. J. B. bola naplnená vôľová zložka zavinenia, teda chcenie, uzroženie, či spoliehanie sa bez primeraných dôvodov, že k prietahom vo vybavovaní predmetných vecí nedôjde, naopak odvolací disciplinárny súd zistil také skutočnosti, ktoré vôľovú zložku zavinenia vylučujú“*. Toto zistenie odvolacieho disciplinárneho súdu ďalej pokračuje: *„Vzhľadom na množstvo vecí, ktoré boli sudcovi pridelené na konanie a rozhodnutie v rokoch 2007 – 2010. nemohol sudca v každej jednotlivéj veci, a teda aj vo veciach 1T 25/1999, 5T 2/2004, 5To 4/2009 a 5To 12/2009 konať bez prietahov.“* Z toho súd dospel k záveru, že *„Všetky tieto skutočnosti nasvedčujú tomu, že sudca JUDr. J. B. neporušil svoju sudcovskú povinnosť konať bez zbytočných prietahov zavinené.“* Vzhľadom na uvedené zistenia odvolacieho disciplinárneho súdu JUDr. B. počas ústneho pojednávania uskutočneného dňa 14. decembra 2011 žiadal, aby disciplinárny súd rozhodol tak, že ho v plnom rozsahu oslobodí. Ďalej uviedol, že počas tohto ústneho pojednávania mu súd krátkou cestou doručil späťvzatie návrhu na začatie konania zo strany navrhovateľa, pričom navrhovateľ počas pojednávania dňa 14. decembra 2011 uviedol, že súhlasí s oslobodením JUDr. B. JUDr. B. ďalej uviedol, že počas tohto pojednávania nastala situácia, že sa *„stretli“* dva dôvody na ukončenie predmetného disciplinárneho konania, a to oslobodenie spod návrhu a zastavenie konania. Poukazoval pritom na ustanovenie § 129 ods. 4 a ods. 6 zákona. Vyslovil právny názor, že keďže odvolací disciplinárny súd uviedol, že JUDr. B. neporušil svoju sudcovskú povinnosť konať bez prietahov, bolo povinnosťou prvostupňového disciplinárneho súdu postupovať podľa ustanovenia § 129 ods. 4 zákona a bez ohľadu, že navrhovateľ na pojednávaní vzal svoj návrh na začatie konania späť, mal postupovať podľa postupnosti, ktorú zákonodarca určil v ustanovení § 129 zákona. Poukazoval na to, že zákon nerieši osobitne situáciu, keď sa *„stretnú“* dva možné dôvody ukončenia konania, čo je ďalším argumentom, ktoré podporujú jeho tvrdenie, že v takom prípade mal súd rozhodnúť jednak v zmysle skorších ustanovení príslušného právneho predpisu, a tiež s ohľadom na to, ktoré

rozhodnutie je pre disciplinárne stíhaného sudcu priaznivejšie. V prejednávanej veci je priaznivejším pre disciplinárne stíhaného sudcu oslobodzujúce rozhodnutie. Poukazoval tiež na to, že s ohľadom na ustanovenie § 150 ods. 2 zákona, môže súd primerane aplikovať ustanovenie § 239 ods. 2 Trestného poriadku, pričom tiež poukazoval na rozhodnutie vo veci vedenej pod sp. zn. 2 Ds 8/2005.

Súčasne si uplatnil náhradu trov celého konania, keďže prvostupňový disciplinárny súd o tomto návrhu nerozhodol a ani sa ním nezaoberal.

Na základe uvedeného odvolania odvolací disciplinárny senát preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia prvostupňového disciplinárneho súdu, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a po zvážení všetkých okolností významných pre rozhodnutie dospel k záveru, že odvolanie podané JUDr. J. B. nie je dôvodné.

Podľa § 124 písm. a/ zákona disciplinárny senát bez ústneho pojednávania konanie zastaví, ak bol návrh na začatie disciplinárneho konania podaný oneskorene alebo vzatý späť.

Podľa § 129 ods. 5 zákona ak disciplinárny senát sudcu oslobodil, má sudca, proti ktorému sa disciplinárne konanie viedlo, nárok voči štátu na náhradu trov účelne vynaložených v súvislosti s disciplinárnym konaním. Disciplinárny senát rozhodne o tomto nároku vo svojom rozhodnutí. Ak treba vykonať ďalšie vyšetrovanie, rozhodne o nároku sudcu na náhradu trov samostatným rozhodnutím.

Podľa § 129 ods. 6 zákona disciplinárny senát zastaví disciplinárne konanie, ak vyjde najavo niektorý z dôvodov zastavenia uvedených v § 124 pri ústnom pojednávaní.

Vychádzajúc z citovaných ustanovení zákona, podľa názoru odvolacieho disciplinárneho senátu, prvostupňový disciplinárny súd po doručení späťvzatia návrhu navrhovateľom nemal inú možnosť, ako disciplinárne konanie zastaviť. Ide o jeden z taxatívne uvedených dôvodov pre zastavenie uvedených v ustanovení § 124 zákona (okrem dôvodu späťvzatia, sem patrí aj dôvod oneskorene podaného návrhu na začatie disciplinárneho konania, prekážka amnestie, zánik zodpovednosti za previnenie, či priestupok, dôvod ne bis in idem, odvolanie z funkcie sudcu, či zánik jeho funkcie, absencia podnetu poškodeného v zákonom určených prípadoch).

Prvostupňový disciplinárny súd mal v prvom rade možnosť zastaviť konanie bez ústneho pojednávania podľa vyššie citovaného ustanovenia (§124 písm. a/ zákona), a to vzhľadom k tomu, že späťvzatie návrhu mu bolo doručené elektronicky deň pred vytýčeným termínom ústneho pojednávania (13. decembra 2011). V danom prípade k zastaveniu konania došlo až na ústnom pojednávaní (14. decembra 2011), čo zákon v ustanovení § 129 ods. 6 zákona, nielenže pripúšťa, ale prikazuje (... senát zastaví disciplinárne konanie, ak vyjde najavo niektorý z dôvodov zastavenia uvedených v § 124).

Späťvzatím návrhu na disciplinárne konanie vzniká situácia, že disciplinárny senát nemá právny titul ďalej konať, keďže niet navrhovateľa a ani samotného predmetu, o ktorom má konať. Využitie dispozitívnej zásady navrhovateľom možno prirovnať k procesnej situácii uvedenej v § 239 Trestného poriadku – späťvzatiu obžaloby, resp. dohody o vine a treste prokurátorom.

Akceptovať právny názor odvolateľa o postupnej „hierarchii“ rozhodovacích dôvodov uvedených v ustanovení § 129 zákona je neprijateľné. Už z vyššie vymenovaných dôvodov, ak disciplinárny senát zistí niektorý z dôvodov pre zastavenie, musí konanie zastaviť. V opačnej situácii by existovali popri sebe dve rozhodnutia – napr. rozhodnutie príslušného orgánu o amnestii a rozhodnutie o oslobodení, rozhodnutie orgánu v trestnom konaní a rozhodnutie o oslobodení, rozhodnutie o zániku zodpovednosti za priestupok a rozhodnutie o oslobodení. Ako vidieť ide o logicky, teleologicky aj legislatívne neprípustný výklad.

Procesný stav v pripodobňovanej veci odvolateľom (2 Ds 8/2005) bol diametrálne odlišný, ktorý nie je možné aplikovať na danú disciplinárnu vec. V označenej veci nedošlo k späťvzatiu návrhu, ale návrh bol podaný oneskorene, čo viedlo k právoplatnému zastaveniu konania. Až na požiadanie disciplinárne stíhaného sudcu, dovolávajúceho sa pokračovania v konaní poukázaním na § 11 ods. 2 vtedy platného Trestného poriadku bolo v disciplinárnom konaní pokračované. Disciplinárny súd tu totiž oneskorene podaný návrh posúdil analogicky ako „premlčanie“ disciplinárneho stíhania v zmysle § 11 ods. 1 písm. a/ vtedy platného Trestného poriadku. Trestný poriadok totiž pripúšťa dve výnimky, v ktorých je možné napriek zastavujúcim dôvodom pokračovať v konaní. Jednak ide o premlčací dôvod (§ 9 ods. 1 písm. a/ súčasného Trestného poriadku) alebo dôvod uvedený v § 215 ods. 2 písm. a/ súčasného Trestného poriadku, t. j. zastavenie trestného stíhania pre jeho neúčelnosť.

V týchto prípadoch môže obvinený vyhlásiť do troch dní od doručenia uznesení, že na prejednaní vecí trvá, pričom zákonodarca vyžaduje, aby bol o tom v rozhodnutí vopred aj poučený. Je zjavné, že späťvzatie návrhu navrhovateľom na disciplinárne potrestanie sudcu pre disciplinárne previnenie, nie je ani jedným zo zákonných dôvodov, aby mohlo byť v konaní pokračované a prípadne po vykonaní dokazovaní vyhlásené oslobodzujúce rozhodnutie.

Pre úplnosť veci odvolací disciplinárny senát poukazuje na to, že rozhodnutím odvolacieho disciplinárneho súdu, sp. zn. 2 Dso 3/2011-511 z 31. októbra 2011, bolo zrušené rozhodnutie prvostupňového disciplinárneho súdu, sp. zn. 2 Ds 11/2009-425 zo 6. apríla 2011 a vec bola vrátená prvostupňovému disciplinárnemu súdu **pre nedostatočne zistený skutkový stav a na doplnenie dokazovania** v smeroch uvedených v rozhodnutí odvolacieho disciplinárneho súdu **a na nové rozhodnutie vo veci**, a preto konštatovanie uvedené v závere tohto rozhodnutia „*Všetky tieto skutočnosti nasvedčujú tomu, že sudca JUDr. J. B. neporušil svoju sudcovskú povinnosť konať bez zbytočných prieťahov zavinene*“, na ktoré JUDr. B. poukazuje, je protirečivé a nezodpovedá predchádzajúcemu obsahu tohto rozhodnutia. Pokiaľ by odvolací disciplinárny súd dospel k takémuto záveru, na rozdiel od záveru prvostupňového disciplinárneho súdu, bolo jeho povinnosťou rozhodnutie prvostupňového disciplinárneho súdu podľa § 131 ods. 4 zákona zrušiť a JUDr. J. B. podľa § 129 ods. 4 zákona oslobodiť spod disciplinárneho previnenia. Skutočnosť, že odvolací disciplinárny senát k takémuto záveru nedospel, nepochybne nasvedčuje práve skutočnosť, že po zrušení rozhodnutia prvostupňového disciplinárneho súdu, vec vrátil na nové konanie.

Vzhľadom k tomu, že navrhovateľ vzal návrh na začatie disciplinárneho konania v zmysle § 120 ods. 9 zákona späť, odvolací disciplinárny senát je povinný rešpektovať dispozičné právo navrhovateľa.

O náhrade trov konania odvolací disciplinárny senát nerozhodoval, pretože súčasná právna úprava umožňuje priznať disciplinárne stíhanému sudcovi náhradu trov konania len v prípade oslobodzujúceho rozhodnutia (§ 129 ods. 5 zákona). V danom prípade JUDr. B. oslobodený nebol, ale konanie bolo zastavené pre späťvzatie návrhu navrhovateľom.

Z tohto dôvodu odvolací disciplinárny senát rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Poučenie : Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.

V Bratislave 21. januára 2013.

JUDr. Jarmila U r b a n c o v á , v . r .
predsedníčka odvolacieho disciplinárneho senátu

Za správnosť vyhotovenia: Dagmar Malinková